

Literair

Lappersfortbos

"De strijd om het Lappersfortbos wist dichters zodanig te raken dat ze in hun pen kropen. In deze Oikos poëzie van Peter Theuninck en Hedwig Speliers. Ook een liedtekst van Willem Vermandere past in dit kader. Het is 20 jaar geleden geschreven, en actueler dan ooit. Oikos kreeg de toelating van de mensen van het "groene gordel front" om deze verzen, in eerste instantie verspreid via de persberichten van dit front, hier te publiceren.

De bomen

Willem Vermandere

Daar liggen dertig bomen geveld
langs de weg die leidt naar Veur'n
'k hè ze zien liggen en 'k hè ze geteld
en ik peinsde, hoe kan dat gebeur'n
want de wind kan hier al zo vreselijk loeien
en de vlakt' is zo bloot zo oneindig
en 't is voor nen boom al zo moeilijk te groeien
en der zijn d'r hier al zo bitter weinig

Daar liggen dertig bomen geveld
ik kon mijn oren eerst niet geloven
maar de kinders in 't dorp hèn 't mij verteld
en ik peinsde, dat is lelijk gelogen
want ze staan daar zo schone, mee met de wind
die komt van de zee daar in 't westen
bomen gelijk da'j z' hier nu nergens meer vindt
hoge kruinen met vogelnesten

daar liggen dertig bomen geveld
je moet daar niet om rouwen
want bomen zijn vals en plegen geweld
langs de weg zijn ze niet te vertrouwen
den eik is sterk lijk gewapend beton
en de populieren hèn een droge kele
platanen zijn schurftig en den olm ongezonder
en de wilgen zijn d'r hier toch veel te vele

daar liggen dertig bomen geveld
de wortels nog diep in d'eerde
verkapt en verzaagd voor een pootje geld
bomen van onschatbare weerde
ik probeer 't verdriet van de bomen te verstaan

daarom hè 'k dit liedje gezongen
nen boom is gemaakt om rechte te staan
met zijn armen naar den hemel gewrongen

Lappersfortbos

Hedwig Speliers

Bossen hebben een bovenkant, boven bossen
kun je in bovenaardse steden wonen zonder
dat de stad je pijn doet, zonder de wonden
van de wereld. In de glimlach van het plantengroen
en aan de schaduw zonder weerga is elk weerwerk
een akte van geloof, nagenoeg genade.

Maar net onder die bovenkant, binnen bossen
is het bladerdak de adem waarop de afstand
van kabouterstappen traag wordt afgelegd,
de voeten meten in het mos de maat van reuk
en aarde, de stappen zijn hun stap in goud waard.
Laarzen zijn er teveel aan, leegte en laagte
zijn leerzaam voor wie hongert naar hoogte.

Ook bossen hebben een onderkant, varens
slorpen alle gevaren op, laten hinden en konijnen
uit hun greppels en hun hindernissen komen,
hun springen is een bidden in het wild, het schot
dat hun vel is het zoveelste teken van begrip
aan onbegrip, dat hun begrip onbegrepen is.

Lappersfortbos weg

Peter Theunynck

Vanochtend stond het nog voorgoed
in mijn landschap ingeschreven.
Nu is het weg. Lappersfortbos weg.

Van geritsel eet geen eekhoorn meer.
Geen mos, geen varen houdt
de ochtendmist nog aan
de grond. Sporen van rupsband
houtversnipperaar.

Ook de boomhut vermocht het niet.

Grashuid komt hier en daar boven
slecht gedrapeerd vilt uit.

Kinderen van stilte
niet kunnen geloven
dat vader het niet kan

maken. Waar gaan de vogels
nu slapen? vragen ze zout op alle slakken strooiend.

“Als er straks een nieuw industrieterrein komt, waar nu het Lappersfortbos is, suggereer ik volgende straatnamen: Lappersfortbosweg, Merelweg, Lijsterweg, Eekhoornweg, Konijnenweg, Dennenweg, Sparrenweg, Mosweg, Beukenweg, Kastanjeweg, Varensweg, Boomhuttenweg, GeloofinMoenaertweg, Groenweg, Hoopweg, Stilteweg, Bosgeurweg, Herinneringenweg. Kortom: Allesweg.”